

Χωρίς Θεία Κοινωνία φέτος; - Γι' αυτούς που επιμένουν να θέλουν να κοινωνήσουν

/ [Γνώμες](#)

Γράφει ο π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Τον τελευταίο καιρό, πλανιέται ανάμεσά μας έντονο το ερώτημα: «Μα δεν θα κοινωνήσουμε εφέτος τη Μεγάλη Εβδομάδα; Ούτε το Πάσχα;» Δεν θα ήθελα να χωρίσω τους ανθρώπους σε αυτούς που κοινωνούν για το «έθιμο» και σ' αυτούς που κοινωνούν με συναίσθηση. Την τελική κρίση θα την κάνει ο Κύριος «εν τη εσχάτη ημέρα της Παρουσίας Του». Άλλωστε ο ίδιος μας είπε πως υπάρχει ενδεχόμενο οι έσχατοι να γίνουν πρώτοι και οι πρώτοι να βρεθούν τελευταίοι. Μεσ' την καρδιά του καθενός, κανείς δεν μπορεί να ξέρει τι γίνεται, κανείς δεν μπορεί να προδικάζει την πορεία κανενός.

Αυτό που θα ήθελα να πω, σχετικά με την «απαγόρευση» της Θείας Κοινωνίας, είναι το θέμα της υπακοής. Αν η πολιτεία μας ζητά να κάνουμε κάτι, τότε οφείλουμε να πειθαρχήσουμε. Αν η Εκκλησία μας ζητά να κάνουμε κάτι, οφείλουμε να υπακούσουμε. Η πειθαρχία με την υπακοή, αν και εξωτερικά φαίνονται

ταυτόσημες, εντούτοις διαφέρουν ριζικά! Η πειθαρχία είναι η εξωτερική συμμόρφωση προς μια εντολή, χωρίς σχέση με το πρόσωπο, ενώ η υπακοή προϋποθέτει σχέση, δηλαδή αγάπη και εμπιστοσύνη, που οδηγούν στην αποδοχή της εντολής.

Αν η πολιτεία μας ζητούσε να αρνηθούμε τον Χριστό, με το να μην πηγαίνουμε στο ναό και να κοινωνούμε, τότε οι αληθινά πιστοί θα έπρεπε να μην πειθαρχήσουν. Στην προκειμένη περίπτωση η Εκκλησία-οι Επίσκοποι που έχουν την ευθύνη «να ορθοτομούν τον Λόγο της Αληθείας» – μας ζητά να μην προσέλθουμε στους ναούς τη Μεγάλη Εβδομάδα και άρα να μην κοινωνήσουμε. Οι λόγοι δεν έχουν να κάνουν, ασφαλώς, με την πίστη αλλά με την προφύλαξη της υγείας, της δικής μας και των συνανθρώπων μας. Δενοφείλουμε, ως χριστιανοί, να υπακούσουμε, όσο και αυτό να μας πονεί; Ο ίδιος ο Χριστός έκανε πλήρη υπακοή στον Πατέρα Του μέχρι το Σταυρικό θάνατο, παρόλο που με πόνο Του ζήτησε «απελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο». Θα πρέπει, επιτέλους, να καταλάβουμε ότι η υπακοή στην Εκκλησία παίζει πρωτεύοντα ρόλο στην πνευματική μας ζωή.

Η λαθραία Θεία Κοινωνία, για να «νιώσουμε ωραία τώρα που έρχεται Πάσχα», κρύβει τον πνευματικό εγωισμό, που συγκεκριμενοποιείται στη συναισθηματική καταξίωση. Οι ιερείς που ενθαρρύνουν τέτοια πνευματική αυτοδικαίωση, αν υπάρχουν, έχουν φοβερή ευθύνη. Είναι καιρός να εννοήσουμε τη δυναμική της ταπείνωσης, που πηγάζει από την υπακοή και όχι την ανυπάκουη τήρηση κάποιων από τις εντολές.

Άλλωστε, γιατί να διαχωρίζουμε τον εαυτό μας από τόσους άλλους, που και αυτοί θέλουν να κοινωνήσουν και δεν μπορούν να τον κάνουν; Η σωτηρία δεν είναι ατομική, αλλά συλλογική. Η ατομικότητα είναι κόλαση. Η κοινωνικότητα είναι παράδεισος. Και το ένα και το άλλο, αρχίζουν από το νυν αιώνα και προεκτείνονται στην αιωνιότητα.

Πώς είναι δυνατό να χαρείς μόνος, όταν ο κόσμος όλος πονεί που δεν κοινωνεί; Πώς μπορεί να έχεις πληρότητα πίστεως και ζωής, όταν «τακτοποιείς» τον εαυτό σου και οι άλλοι αδελφοί σου δεν γεύτηκαν από το Ποτήριο της Ζωής; Μήπως τελικά, δεν νιώθεις τους άλλους ως αδελφούς σου; Κι αν έτσι νιώθεις πώς μπορείς τότε να λες το «Πάτερ ημών»;

Δεν είναι καθόλου παράξενο, αν το καλύτερο Πάσχα της ζωής μας, για πολλούς, να είναι το φετινό. Καθώς ακούσια απέχουμε από τον ναό, υπακούοντας στις εντολές των επισκόπων μας, η Χάρη του Θεού θα μας βεβαιώσει για τη νίκη του μέσα μας θανάτου και κάθε μορφής θανάτου, από το Νικητή του θανάτου, χαρίζοντας σε όλο τον κόσμο Χαρά και Ανάσταση!